

ਕਿਸਾਨ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਭੀਲੀ ਲੋਕ ਕਥਾ

ਕੰਸਾਰੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਰਾਜੇ ਦੀ ਧੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਕਿਸਾਨ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਛੱਡਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। “ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਇਸ ਮਹਿਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਿੰਨੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੀ ਤੈਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਵੇਗਾ,” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ।

ਇਸ ਲਈ ਕੰਸਾਰੀ ਨੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਬੀਜ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਏ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੋਂਪੜੀ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਬੀਜ ਬੀਜਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਸੀ ਪਰ ਕੰਸਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਨਵੇਂ ਦੋਸਤਾਂ: ਬਿੱਲੀ, ਤੇਤਾ ਅਤੇ ਮੱਕੜੀ ਦੀ ਮਦਦ ਮਿਲ ਗਈ।

ਬਿੱਲੀ ਨੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਚੂਹਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ। ਮੱਕੜੀ ਨੇ ਝੋਂਪੜੀ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕੀਤੀ। ਤੇਤਾ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਖ਼ਬਰਾਂ ਲਿਆਇਆ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ।

ਜਲਦੀ ਹੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਰ ਕੋਈ ਕੰਸਾਰੀ ਦੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਖੇਤ ਬਾਰੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਇੰਦਰ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਰਾਜੇ ਨੇ ਇੰਦਰ ਅੱਗੇ ਮਦਦ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

“ਇਹ ਮੇਰੇ ‘ਤੇ ਛੱਡ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਸੋਕਾ ਪਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਸਾਰੀ ਫ਼ਸਲ ਸੁੱਕ ਕੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ,” ਇੰਦਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਤੇਤੇ ਨੇ ਇਹ ਸੁਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਜਾ ਕੇ ਕੰਸਾਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ। ਫਿਰ ਕੰਸਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਫ਼ਸਲ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਗਾਈ। ਜਦੋਂ ਸੋਕਾ ਪਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਫ਼ਸਲ ਸੁੱਕ ਗਈ ਪਰ ਕੰਸਾਰੀ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਬਚ ਗਈ।

ਇੰਦਰ ਨੇ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸੋਚਿਆ। “ਮੈਂ ਹੜ੍ਹ ਲਿਆਵਾਂਗਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੰਸਾਰੀ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤੇਤੇ ਨੇ ਇੰਦਰ ਨੂੰ ਸੁਣ ਲਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਕੰਸਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੀ ਫ਼ਸਲ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਢਲਾਣ ‘ਤੇ ਉਗਾਈ। ਜਦੋਂ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ, ਇਸ ਨੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਫ਼ਸਲਾਂ ਨੂੰ ਡੇਬ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਰਫ਼ ਕੰਸਾਰੀ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਹੀ ਬਚੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਧੂ ਪਾਣੀ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਵਹਿ ਗਿਆ।

“ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਚੂਹੇ ਭੇਜਾਂਗਾ!” ਇੰਦਰ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਤੇਤੇ ਨੇ ਇੰਦਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਾਰੇ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ। “ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ! ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿੱਲੀ ਦੇਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾਵਤ ਲਈ ਬੁਲਾਵਾਂਗੀ!” ਬਿੱਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਿੱਲੀਆਂ ਖੇਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੂਹੇ ਖਾ ਗਈਆਂ। ਹੁਣ ਇੰਦਰ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਦੇ ਅੰਤ ‘ਤੇ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਪੰਛੀਆਂ ਨੂੰ ਭੇਜਾਂਗਾ! ਉਹ ਪੰਛੀਆਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਫ਼ਸਲ ਨਹੀਂ ਬਚਾ ਸਕਦੀ!” ਇੰਦਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਮੱਕੜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੱਕੜੀ ਦੇਸਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫ਼ਸਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਚਿਪਚਿਪੇ ਜਾਲ ਬੁਣ ਦਿੱਤੇ। ਜਦੋਂ ਪੰਛੀਆਂ ਨੇ ਫ਼ਸਲ ‘ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਚਿਪਚਿਪੇ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸ ਗਏ। ਫ਼ਸਲ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਬਚ ਗਈ।

ਹੁਣ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਵੱਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਆਈਆਂ। ਸੋਕੇ ਅਤੇ ਹੜ ਨੇ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫ਼ਸਲਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਲੋਕ ਭੁੱਖੇ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਜਾ ਮਦਦ ਲਈ ਇੰਦਰ ਕੋਲ ਗਿਆ। “ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਧੀ ਕੰਸਾਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਰਾਜ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪੇਟ ਭਰ ਰਹੀ ਹੈ!” ਇੰਦਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਉਹ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਉੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਕੰਸਾਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸਤ ਸਭ ਨੂੰ ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਬੇਰੀਆਂ ਵੰਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ‘ਤੇ ਸ਼ਰਮ ਆਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ‘ਤੇ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। “ਇੱਥੇ ਮਹਿਲ ‘ਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ?” ਇੰਦਰ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਤੋਂ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਮਹਿਲ ਆਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਉਹ ਮਹਿਲ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਪਰਤੀ; ਉਹ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਦੇਸਤਾਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣ ਲੱਗੀ। ਕੰਸਾਰੀ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ‘ਕਿਸਾਨ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ’ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ।

THE END

© BookBox. All Rights Reserved.
www.bookbox.com

Click below to follow us:

YouTube

facebook